

<https://veza.sigledal.org/kritika/the-show-must-go...>

1 / 4

The show must go on

Eva Mahkovic, Tereza Gregorič: TRIDESETLETNICE. **SNG Nova Gorica**, premiera 1. in 2. 12. 2021, ogled ponovitve 3. 12. 2021.

Like 0

DELITE NA

NATISNI

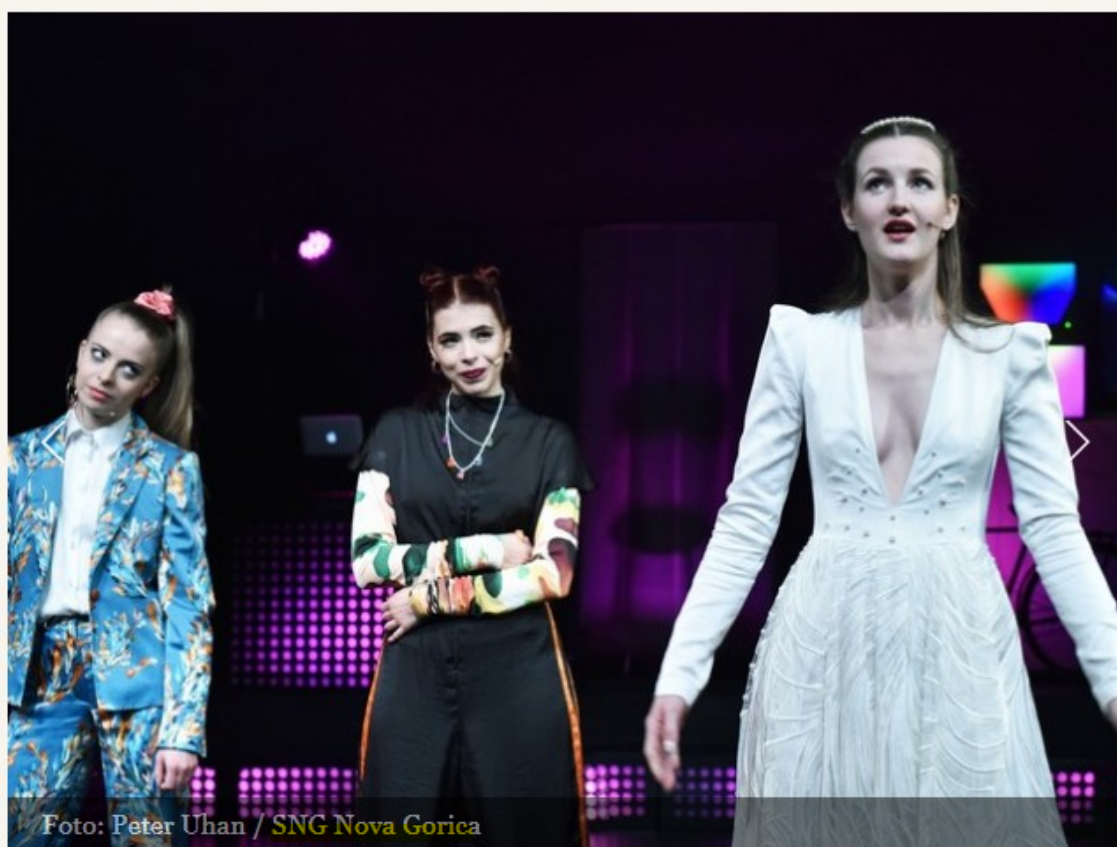

Foto: Peter Uhan / SNG Nova Gorica

Lana, 30 let, nesproščeno samska. Pridna, delavna, visoko izobražena. Nesamozavestna, deloholična, depresivna. / Antea, 30 let, brezbržno poligamna. Umetnica, upornica, feministična aktivistka. Jezna, odvisna od terapije, trmasta. / Leticija, 30 let, evforično zaročena. Uspešna, zaželena, bleščeča. Neizpolnjena, hlastava, zahtevna.

Sicilijanski pregovor pravi, da te le resnični prijatelji opozorijo, ko imaš umazan obraz. V tem pogledu so Lana, Antea in Leticija resnične prijateljice – ne skrivajo svojih misli in pomislekov (*Wadafak?!?*), brez cenzure in olepšav druga drugi naravnost povedo, kaj si o čem mislijo (*OMG!!*) ter kako bi bilo po njihovem mnenju bolj prav (*honestly ...*) – obenem pa

<https://veza.sigledal.org/kritika/the-show-must-go...>

2 / 4

vzdržujejo prijateljsko zvestobo (*So, I'm in.*). Tako Antea in Lana kljub silovitosti presenečenja in instinktivno-refleksnemu zavračanju Leticijinega naznanila poroke s Klemnom (ki so ga še nedolgo tega med seboj klicale Rožle) kmalu stopita korak proč od svojega občutka odpora in se skušata Leticijini najnovejši viziji sreče približati vsaka na svoj način.

Združitev raznorodnih ženskih karakterjev v trojko *best friendic*, popestrena s prisotnostjo gejevskega najboljšega prijatelja (*kjut*) in kleno gorenjskega ženina (*seriously*), je material, iz katerega sta avtorici besedila **Eva Mahkovic** in **Tereza Gregorič** oblikovali tragikomično sliko krstno uprizorjenih *Tridesetletnic (FTW)*. Karikiran portret milenijske generacije, za katero je značilen skrajni individualizem, je spoj prizorov, ki ne zasleduje pogleda zgolj ene protagonistke, temveč spremlja zgodbe vseh treh prijateljic enakovredno, vsaka od njih je v središču dogajanja, vsaka od njih kraljica lastne drame (in vsaj malo še kraljica dram svojih prijateljic).

Skladno s tem sta avtorici v tekst vpeljali songe, v katerih se lahko vsak karakter predstavi kot poseben in enkratni posameznik (*exactly*) s svojim značajem, zgodbo, stališči. Besedila songov, ki so jih sooblikovali tudi drugi ustvarjalci uprizoritve, zvečine na novo oživijo pop komade od Disneyjeve *Frozen* do hitov Foxy Teens in **Anžeja Dežana** (v pop družini se po imperativu Anteinoga karakterja znajde tudi rockovski *Creep* skupine Radiohead), za glasbeno priredbo katerih je poskrbel **Anže Vrabec** ter jih vso predstavo tudi spremljal tako na klaviaturi kot z vrtenjem glasbe in spuščanjem zvokov.

Režija **Tijane Zinajić** omogoča gladko sledenje menjavanju perspektiv, prizorov in dikcij, občasnim skokom v preteklost in eliptičnim skokom v bližnjo prihodnost. Predstava že v prvem prizoru zasnuje svoj kod uprizarjanja, ki z rabo zvokov (kot sta npr. zvok esemesa in klica po skajpu) ter odzivanja nanje z gesto, mimiko in/ali gibanjem jasno zameji prostore igre. S tem omogoča transparenten vpogled v sočasno dogajanje v različnih prostorih, kar pa pozornosti niti malo ne zmede, temveč jo podpira in usmerja h glavni akciji. Celotna igralska ekipa je sicer vseskozi prisotna na sceni, ki z različno velikimi kvadri, iz katerih skozi krožno mrežo svetijo lučke, ki glede na atmosfere potrebe prizora spreminjajo barve (oblikovalec svetlobe **Igor Remeta**), in z osrednjim praznim odrskim prostorom spominja na scenografijo zabavnih TV-oddaj (scenografija **Neža Zinajić**). Ta vtis še pogloblja video **Jasmina Talundžića**, ki na skupini petih zaslonov v ozadju služi kot gibljiva vizualna dekoracija. Igralci se odrskega prostora kot takega še posebej učinkovito poslužujejo v svojih

<https://veza.sigledal.org/kritika/the-show-must-go...>

3 / 4

popevkarskih pevskih nastopih, vedno pospremljenih z ustrezno koreografijo (pod katero se podpisuje **Kiša Janković** skupaj z ustvarjalci predstave), ki je največkrat odmev plesnih koreografij v popularnih zabavnih televizijskih oddajah, pri katerih pevko/pevca in njegove plesne gibe skoraj brez izjeme spremlja dodatna gruča plesalcev s koreografijo, poudarjajoč dramatično plat pesmi.

Vsi nastopajoči osnovni material za svojo igro jemljejo pri klišejih – saj to počne tudi sam tekst – in stereotipih (stereotipno popolno dekle / umetnica / gej / pridno dekle / Gorenjec), ki jih odigrajo karikirano, predimenzionirano, kar pa je skladno s cinično-humornim tonom predstave.

Dramatičnost je skupna lastnost vseh dramskih oseb – izvzemši flegmatičnega in samozadovoljnega cvetličarskega kolesarja Klemna, ki ga s podkrepjenim gorenjskim naglasom upodobi **Žiga Udir** – ki pa jo vsak goji v skladu s svojimi individualnimi posebnostmi. **Lucija Harum** utelesi Leticijo kot princesko, ki ne prenese, da kaj ne bi bilo po njeno, in po potrebi uporabi tudi vse čare diplomatskih floskul, da le dobi, kar želi. Ko v elegantni (poročni) beli obleki z globokim izrezom suvereno zapoje svoj song na sladko-dramatično melodijo iz Disneyjeve risanke, ji verjamemo, da bo storila vse, da bi bilo njeno življenje videti kot v pravljici. Antea in Januar sta dvojec, v katerem performerka v vzponu **Anuše Kodolja** uteleša agresivnejšo, bolj grobo in nepopustljivo plat, medtem ko njen gejevski prijatelj Jureta Kopušarja predstavlja nežnejšo, mehkejšo in kompromisarsko. Lana **Lare Fortuna** je kot prenapeta struna, ki vsake toliko počni in se zruši, nato pa se spet zgledno napne, da bi nadaljevala s svojo prizadevnostjo. Vsi nastopajoči osnovni material za svojo igro jemljejo pri klišejih – saj to počne tudi sam tekst – in stereotipih (stereotipno popolno dekle / umetnica / gej / pridno dekle / Gorenjec), ki jih odigrajo karikirano, predimenzionirano, kar pa je skladno s cinično-humornim tonom predstave. Izrazit je jezikovni aspekt predstave (lektorica **Anja Pišot**), ki verno oživlja angleških popačenk prepoln ljubljanski sleng, Antein karakter začini z občasnimi sprehodi v novogoriški govor, Klemnov pa zapečati z nepopustljivim tolčenjem »po gorenjsk'«. Vsekakor je velika pozornost vseh namenjena videzu. Obleke so vsakdanja priložnost za izkaz posameznikove izvirne enkratnosti, po potrditvi katere hlepijo vsi zastopniki milenijcev v *Tridesetletnicah* – kostumograf **Matic Hrovat** je

<https://veza.sigledal.org/kritika/the-show-must-go...>

4 / 4

ustregel njihovi potrebi po »biti poseben« in hkrati še vedno »biti kul«. Spregledati ne gre tudi velike navezanosti na telefone, ki jih protagonistke vseskozi nosijo na sebi obešene kot torbice.

Publika se je na petkovi predstavi dobro zabavala, slišati je bilo precej smeha in navdušen aplavz po koncu predstave. Res uprizoritev sprva pritegne z načinom podajanja zgodbe. Raba mimike, gest in prostora ter izbrana uporaba jezika učinkujejo, vendar pa se do dobre polovice predstave vsa atraktivnost izpoje. Karakterji in zgodba se vsebinsko in sporočilno izpraznijo, ostanejo le še šale in preobrti, ki pa ne zmorejo zapolniti lepo sešite obleke *Tridesetletnic*. Edino, kar se ne iztroši, je cinizem, ki si ga tridesetletnice izbirajo za svoj *modus vivendi* in ki po eni strani izkazuje željo po distanci do družbe, kakršna je, po drugi strani pa popolno omreženost v zahteve taiste družbe. Predstava se zaključí z navideznim »in živeli so srečno do konca svojih dni«, v katerega tisti, ki se jih tiče, niti sami ne verjamejo, kakor tudi ne verjamejo v kakršnokoli možnost spremembe – kot pravi milenijci so vendar več kot upravičeni do apatije. Kljub spremenjenim zunanjim okoliščinam – Antea dobi otroka, za katerega skrbijo skupaj z Januarjem in Klemnom, Leticija in Lana pa se kot sveže zaljubljen lezbični par skupaj preselita v Bilbao, kjer Leticija dobi novo službo – pri tridesetletnicah izostane notranja transformacija, ki bi jih peljala k večji osebni zrelosti. Predstava kot taka lahko zabava in ima dober potencial ugajanja, na skrivnem pa utrjuje tesnobo, da je srž usode naše generacije Y v zlagani lahkotnosti zaigranih življenj in krčevitem zavračanju odraslosti.

Lucija Harum, Tijana Zinajić, Anja Pišot, Lara Fortuna, Kiša Janković, Neža Zinajić, Anuša Kodelja, Matic Hrovat, Jasmin Talundžić, Žiga Udir, Igor Remeta, Anže Vrabec